

Länstyrelsen
Västra Götaland

Svante Sjöstedt
Miljöskyddsavdelningen
010-2244683

Yttrande
2020-05-19

Diarienummer
500-7587-2020

Sida
1(8)

Miljödepartementet
m.remissvar@regeringskansliet.se

Vägen till en klimatpositiv framtid

(dnr: M2020/00166/K1)

Länstyrelsen i Västra Götalands län yttrar sig över Vägen till en klimatpositiv framtid, betänkande av Klimatpolitiska vägvalsutredningen, SOU 2020:4.

Sammanfattning och övergripande synpunkter

Länstyrelsen är i huvudsak positiv till utredningens förslag till mål, strategi och handlingsplan. De brister vi ser berör främst den bortglömda potentialen för succesiv övergång till bio-CCS (avskiljning och lagring av biogen koldioxid) inom flera industrigrenar, den svaga kopplingen till fysisk planering samt kopplingen till biologisk mångfald och andra miljömål. I korthet är dessa Länstyrelsens viktigaste synpunkter att beakta i det fortsatta arbetet:

- Vi är positiva till förslaget till mål, som en naturlig följd av redan antagna klimatomål. De förslag vi bedömer främst driver på klimatarbetet är målet om att kompletterande åtgärder årligen ska öka samt att uppföljning av negativa utsläpp påbörjas inom det övriga klimatpolitiska systemet.
- Principen att skilja på långlivad och kortlivad kolinlagring är viktig för att försäkra sig om att effekterna blir bestående över tid.
- Vi delar synen att långsiktiga incitament för kompletterande åtgärder behövs, helst inom ramen för EU:s handelssystem med utsläppsrätter (EU ETS). Förändringar av EU ETS får dock inte leda till minskat omställningstryck i andra delar av systemet.
- Vi är positiva till den höga ambitionsnivån om att skapa system för att samla in data, beräkna och redovisa negativa utsläpp inte bara i Sverige utan även verka för att rapporteringsriktlinjer utvecklas inom EU och FN.
- Det är angeläget att inte separera satsningar och kunskapsbyggande som sker inom fossil CCS och bio-CCS. Samtidigt behöver utformningen av styrmedel förmå att skilja de båda åt så att incitament för bio-CCS också blir tillgängliga för industrier som succesivt fasar ut det fossila i sin verksamhet och övergår till biobaserad råvara och processenergi.
- Uppdraget för samordning av tillstånds- och tillsynsfrågor rörande CCS bör ges gemensamt till Naturvårdsverket och Energimyndigheten.

- Utredningen utelämnar fysisk planering som grundläggande verktyg och hanterar därmed inte de komplexa samhällsutmaningar som kännetecknas av flera anspråk på samma plats. Fysisk planering utanför våra städer kan inte lösas inom jordbrukspolitik och landsbygdsprogram, utan bör också ske inom den fysiska planeringen. Kommunal och regional fysisk planering liksom havsplanering är nycklar för genomförande. De regionala handlingsplanerna för grön infrastruktur är underlag som bör användas för att lokalisera rätt åtgärder till rätt plats i landskapet. På myndighetsnivå är det viktigt att även Boverket och Trafikverket är med i uppdraget.
- Det är av vikt att skogsnäringen utvecklas på ett hållbart sätt med en jämvikt mellan produktionsmål och miljömål. För bevarande av den biologiska mångfalden betyder det att andelen skyddad skogsareal behöver öka och att hänsynen i produktionsskog blir högre.
- Sverige bör fortsatt verka för att klimatåtgärder som ökar kolinlagringen och minskar växthusgasutsläppen även i framtiden är möjliga att stödja och ges större vikt inom ramen för EU:s gemensamma jordbrukspolitik.

Synpunkter på betänkandets förslag

Länsstyrelsen är i huvudsak positiv till utredningens förslag till strategi och handlingsplan för att nå negativa utsläpp av växthusgaser efter 2045. Det är av stort värde att utredningen indirekt slår fast motiv, potentialer, utmaningar och inte minst olika principer för kompletterande åtgärder. Dessa finns inte samlade i utredningen men är viktiga att få med i kommande arbete. Bland annat ger utredningen en grundläggande förståelse för att kompletterande åtgärder krävs för att nå nettonollutsläpp 2045. Alla delar av samhället måste bidra till att minska växthusgasutsläppen så långt det är möjligt, men vissa utsläpp är sannolikt inte möjliga att helt få bort. Det rör sig främst om utsläpp av metan och lustgas, framförallt från jordbruk, men även från biobränslen, avloppsreningsverk och rötning. Detta är ett viktigt motiv för att en strategi och handlingsplan för kompletterande åtgärder behövs för att nå nettonollutsläpp. Andra värdefulla förtydliganden och principer kommenteras under respektive rubrik nedan.

Finansiering för länsstyrelsernas delaktighet

Länsstyrelserna föreslås vara delaktiga i flera åtgärder, till exempel inom skogsbruk och jordbruk och som samrådspart. Därmed bör det finnas finansiering för detta även för länsstyrelserna.

Mål för kompletterande åtgärder

Länsstyrelsen tillstyrker utredningens förslag till mål för kompletterande åtgärder. Målen nivåer och tidsrymd är relaterade till befintliga klimatmål, vilket betyder att någon ändrad inriktning av den nationella klimatpolitiken inte sker i sak. Målen tillför snarare ett välkommet förtydligande av det som krävs i form av kompletterande åtgärder för att nå nettonollutsläpp år 2045. Det är därför logiskt att målen föreslås vara underställda de nationella klimatmålen i rang och att de inte ska utgöra etappmål inom ramen för miljömålssystemet.

Länsstyrelsen är positiv till att målen tar fasta på både målet till år 2045 och etappmålet år 2030 samt bygger in en mekanism som kräver årlig ökning av kompletterande åtgärder. Likaså är det positivt att utvärdering föreslås ske inom ramen för övriga klimatpolitiska systemet, det vill säga i de klimatpolitiska

handlingsplanerna vart fjärde år och i den årliga uppföljningen i regeringens klimatredovisning. Sammantaget bör dessa förslag fungera väl som garant för att arbetet med kompletterande åtgärder fortskrider i tillräcklig takt.

Målnivåerna är satta både utifrån den andel kompletterande åtgärder som ingår i beslutade klimatmål och om EU:s utsläppshandel ingår eller ej. Detta får till följd att målet år 2030 är relativt lågt satt. Målen är dock mininivåer och inget hindrar att ytterligare kompletterande åtgärder görs.

Inriktning för kompletterande åtgärder till 2030 och möjligt utfallsrum för 2045

Länsstyrelsen har inga direkta synpunkter på den inriktning till 2030 och det utfallsrum för 2045 som beräknats fram. Förhållningssättet att ha en riskspridning genom att satsa på många olika åtgärder är förnuftig med tanke på de stora osäkerheter som finns kring kompletterande åtgärder. För att få en rättvisande värdering av åtgärdernas effekt är också flera principer som lyfts fram viktiga. Att skilja på långlivad och kortlivad kolinlagring är till exempel avgörande för att försäkra sig om att effekterna blir bestående över tid. Det ger ett extra motiv för att, som utredningen föreslår, låta bio-CCS ha störst potential som kompletterande åtgärd i både perspektivet till 2030 och 2045. Förutsatt att tekniska, regelmässiga och ekonomiska förutsättningar kommer på plats för bio-CCS, så framstår det som en outnyttjad potential som Sverige har för att skapa stora negativa utsläpp med en irreversibel lagring. Bio-CCS borde även ge mindre risk för målkonflikter än många andra alternativ då det berör anläggningar som redan baseras på bioråvara.

Oavsett val av kompletterande åtgärder så delar länsstyrelsen bilden av att det idag i stort sett saknas incitament och det är därför viktigt att incitament snabbt kommer på plats. Stabila villkor över lång tid kommer krävas för att de stora investeringar det handlar om ska komma till stånd. Någon slags ersättning till verksamheter som bekostar kompletterande åtgärder kommer därför behövas, antingen inom ramen för EU:s handelssystem med utsläppsrätter (EU ETS) eller på annat sätt. Principen om att de styrmedel som utformas inte får leda till att omställningstrycket minskar, till exempel kopplat till dagens utsläppsrätter i EU ETS, är viktig att hålla fast vid.

Länsstyrelsen är mycket positiv till utredningens höga ambitionsnivå om att skapa system för att samla in data, beräkna och redovisa negativa utsläpp inte bara i Sverige utan även verka för att rapporteringsriktlinjer utvecklas inom EU och FN. Detta är ett fundament för att skapa trovärdiga och fungerande system för kompletterande åtgärder. Det är därför ett välkommet förslag att Naturvårdsverket får i uppdrag att ta fram sådana system och att de tillsammans med andra myndigheter sammanställer underlag till Riksdagen som visar hur arbetet med kompletterande åtgärder fortskrider.

Avskiljning och lagring av biogen koldioxid

Utredningen pekar på en betydande potential för negativa utsläpp i Sverige genom att tillämpa bio-CCS vid punktutsläppskällor av biogen koldioxid inom massa- och pappersindustrin och inom energisektorn. Potentialen för bio-CCS uppskattas till 10 miljoner ton koldioxid till 2045, vilket motsvarar närmare 20 procent av dagens fossila utsläpp i Sverige.

Samordning med initiativ för CCS gynnar omställningen

Även om CCS för fossila bränslen inte ska betraktas som negativa utsläpp så blir tekniken en mycket viktig pusselbit inom flera industrigrenar i Sverige för omställningen temporärt eller permanent. Med ökad inmatning av bioråvara kan flera industrigrenar succesivt gå från CCS till bio-CCS för att slutligen ge negativa utsläpp från anläggningarna. I grunden är tekniken för avskiljning, transport och lagring av koldioxiden densamma för fossil CCS som för bio-CCS och det är därför viktigt att forskning och utveckling samordnas och att erfarenheter och investeringar för att genomföra fullskaliga projekt delas när det är möjligt.

Flera industrier och akademien i Västra Götaland planerar och genomför just nu pilotprojekt med CCS-teknik. Förutsättningarna är goda för CCS och behovet av utsläppsminskningar är stort i länet för att kunna nå klimatmålen nationellt och regionalt, inte minst inom petrokemiska industrin som finns lokaliserad längs kusten. Det är därför extra angeläget att inte separera satsningar och kunskapsbyggande inom CCS och bio-CCS i omställningsarbetet. Samtidigt är det viktigt att styrmedel förmår att särskilja de båda åt så att de incitament som skapas för bio-CCS också blir tillgängligt för industrier som succesivt ställer om sin verksamhet till biobaserad råvara och processenergi.

Gemensam samordning med Naturvårdsverket om CCS inom prövning och tillsyn
Vi är positiva till att utreda hur samordning av tillstånds- och tillsynsfrågor rörande CCS ska genomföras. Vi anser dock att uppdraget bör ges gemensamt till Naturvårdsverket och Energimyndigheten för att säkra att hänsyn tas till såväl prövnings- och tillsynsfrågor enligt miljöbalken samt till energi- och klimatfrågorna.

Viktiga principer kring CCU och EHR

Utredningen slår fast flera viktiga principer för hur teknik där koldioxid avskiljs bör hanteras:

- Länsstyrelsen stödjer synsättet att CCS och CCU (Carbon Capture and Utilization, där koldioxiden används för tillverkning av nya produkter), inte ska räknas som negativa utsläpp. CCU handlar generellt om att cirkulera fossil koldioxid en extra gång innan utsläpp sker, vilket är positivt men ej att betrakta som negativa utsläpp i normalfallet. Däremot kan det finnas potential för bio-CCU som kompletterande åtgärd.
- En annan viktig princip är att lagring av koldioxid som samtidigt ger ökad utvinning av olja och gas (så kallad EHR, Enhanced Hydrocarbon Recovery) inte ska kunna räknas som kompletterande åtgärd.

Ökning av kolsänkan

Länsstyrelsen ser ett behov av att bredda och lyfta in fler aspekter i utredningens ambitioner inom en rad områden kopplat till kompletterande åtgärder i skog och mark. Det gäller områdena fysisk planering, kulturmiljö, miljömålet God bebyggd miljö, biologisk mångfald, grön infrastruktur, ekosystemtjänster, viltbetesskador, stöd inom EU:s gemensamma jordbrukspolitik och jordbruksmarkens användning,

Fysisk planering behöver inkluderas för att optimera markanvändningen

Generellt vill utredningen verka genom landsbygdsprogrammet och genom ersättningsstyrmedel och fokuserar på den enskilda markägaren. Utredningen nämner till exempel 12 kap miljöbalken när skogs- och jordbruksmark ska omvandlas till exploaterat område. Utredningen utelämnar helt den fysiska planeringen enligt plan- och bygglagen och kommunernas roll som utvecklare av

territoriet. Fysisk planering kommer att behövas i större omfattning utanför våra städer framöver, för att klara omställning och hushållning med mark och vatten. Detta kan inte lösas enbart inom jordbrukspolitik och landsbygdsprogram, utan bör ta sin utgångspunkt i den fysiska planeringen med stöd av jordbrukspolitik och landsbygdsprogram för att optimera markanvändningen.

Utredningen gör bedömningar av tillgängliga arealer inom jord- och skogsbruk, och hur åtgärder kan inrymmas i dagens brukande. Utredningen behandlar därmed endast konkurrerande markanspråk inom jord- och skogsbruk. Det är viktigt att i detta också väga in andra anspråk på samma landskap, exempelvis vindkraft och solenergi, för att förstå vad som verkligen är realiserbart. Utredningen föreslår att Jordbruksverket, länsstyrelserna och Skogsstyrelsen får i uppdrag att utforma kriterier för vilken mark som är lämplig för agroforestry samt utforma kriterier för vilken tidigare jordbruksmark som är lämplig för beskogning och vilka trädslag som är lämpligast för åtgärden. Utformningen av sådana kriterier är också en fråga för regional fysisk planering. Avvägningar om lämplig markanvändning kräver flera perspektiv och politiska beslut.

Mark ska användas till det den är mest lämpad för, enligt plan och bygglagen. I den fysiska planeringen ska avvägningar göras mellan en rad allmänna intressen. En avvägning i översiktsplanen kan till exempel vara att det är motiverat att bebygga jordbruks- eller skogsmark i närheten av knutpunkter för kollektivtrafik, för att minska transporternas klimatpåverkan. Fysisk planering syftar också till att främja synergieffekter. När det gäller återvätning gäller det att noga lokalisera var detta är lämpligt, så att det om möjligt också bidrar till exempelvis fördröjning av vatten i landskapet för att undvika översvämningar av bebyggelse och tätorter.

Lokalisering av eventuella rörledningar är en markanvändningsfråga som inkluderar bland annat markanspråk, riskavstånd till bebyggelse med mera. Detta bör behandlas i översiktsplan på samma sätt som annan infrastruktur.

Energimyndigheten pekas ut som ansvarig för flera frågor som kopplar till markanvändning och fysisk planering, vilket de hittills inte har erfarenhet av. Länsstyrelser, Boverket och regioner bör därför också adresseras.

Inget av förslagen förväntas enligt utredningen få några konsekvenser för den kommunala självstyrelsen. Stora delar av strategins förslag bör dock inkludera fysisk planering och kommunernas planmonopol bör därför nämnas kopplat till detta.

Jordbruksmark kontra exploatering i fysisk planering

I betänkandet står att permanenta kolförrädsförluster i samband med exploatering av jordbruks-, skogs- och våtmark ska minskas genom att exploateringen styrs till annan mark med mindre klimatpåverkan eller att en så liten areal som möjligt tas i anspråk. Om det ska bli verklighet behöver tillämpningen av 3 kap 4§ miljöbalken i fysisk planering ses över, exempelvis genom att krav införs på att redogöra för olika typer av klimatpåverkan från olika alternativ i den lokaliseringsutredning som ska genomföras.

Ett annat verktyg som skulle kunna utvecklas är grönytefaktor i detaljplan. Göteborgs Stad har kommit långt i detta arbete. Grönytefaktor är idag inte ett lagstadgat begrepp, men om lagstiftning ska ses över enligt förslag i den klimatpolitiska handlingsplanen är detta en potential att undersöka.

Hur effekten på växthusgasbalansen av exploatering av mark ska beräknas och hur utsläppen kan begränsas bör enligt utredningen utredas vidare. Betänkandet föreslår att uppdraget ges till Naturvårdsverket i samråd med Jordbruksverket, Skogsstyrelsen och länsstyrelserna. Då detta är en fråga som handlar om fysisk planering och planering av infrastruktur är det viktigt att också inkludera Boverket och Trafikverket i uppdraget.

Grön infrastruktur och ekosystemtjänster är viktiga verktyg och underlag
Länsstyrelsen instämmer i utredningens syn på att åtgärder för ökad kolsänka och minskade utsläpp inom LULUCF-sektorn (Land Use, Land Use Change and Forestry) som tillgodoser värden och mål, bör prioriteras. Utöver biologisk mångfald behöver även begreppet ekosystemtjänster inkluderas för att bredda beskrivningen av värden.

Ett centralt underlag för att bedöma var olika landskapsåtgärder är lämpliga utifrån landskapsbild och biologisk mångfald är de regionala handlingsplanerna för grön infrastruktur. Uppdraget att ta fram handlingsplaner för grön infrastruktur är avslutat, men många länsstyrelser fortsätter att utveckla underlaget löpande.

Antikvarisk kompetens behövs om träbyggnation och historiska landskap
Utredningen menar att det inte finns några styrmedel inriktade mot ökad användning av förnybara material i byggnader eller för att bevara befintliga bestånd av träbyggnader. Utredaren lämnar inga förslag utöver Boverkets förslag på klimatdeklarationer för att öka andelen trä i nybyggnation. Här behöver personer med antikvarisk kompetens medverka i fortsatt utredning. Kommuner kan i detaljplan reglera att byggnader ska bevaras, så kallad q-märkning.

Generellt borde också åtgärder som föreslås för agroforestry och återvätning kunna bidra till att återställa historiska landskap. Även kring denna komplexa fråga är det önskvärt att antikvarisk kompetens finns med i fortsatt utredning.

Miljömålet God bebyggd miljö

Av de miljömål som utredningen beskriver kan påverkas av förändrad markanvändning bör också God bebyggd miljö inkluderas, eftersom de föreslagna åtgärderna kan leda till förtätning av befintlig bebyggelse. Denna förtätning bör genomföras på ett sätt som inte försämrar människors hälsa och välbefinnande till följd av exempelvis mindre dagsljus inomhus, sämre tillgång till bostadsnära grönområden eller att befintlig bebyggelse förvanskas.

Biologisk mångfald måste säkras.

Skogen är en viktig resurs som med sin råvara kan spela en avgörande roll i omställningen till ett fossilfritt samhälle genom att ersätta fossilbaserat material. Samtidigt är det viktigt att skogsnäringen utvecklas på ett hållbart sätt. Utredningen hänvisar till projektet ”Samverkansprocess skogsproduktion” vars remiss ”Skogsskötsel med nya möjligheter” (2016/1277) Länsstyrelsen svarade på 2019. I vårt remissvar lyfte vi fram att konsekvenserna för miljömålen inte var tillräckligt belysta och att det därmed fanns risk att de produktionshöjande åtgärderna skulle bidra till en snedvridning mot ett produktionsmål istället för en jämvikt med miljömålen.

Vi är därför positiva till att utredningen tar upp målkonflikter och konsekvenser för biologisk mångfald och andra miljömål. Det är viktigt att hitta en balans mellan produktionshöjande åtgärder och de åtgärder som krävs för att nå miljömålen. De fastställda miljömålen bör vara grunden för planeringen av framtida skogsbruk.

Åtgärder som i storskalig användning kan påverka miljömålen negativt bör inte rekommenderas. Ska åtgärderna användas i skogsbruket bör det göras med försiktighet och endast där de gör minst skada på andra mål.

Länsstyrelsen anser att det behövs en utredning av var i landskapet det är lämpligt att utföra produktionshöjande åtgärder och var i landskapet det behöver finnas undantagna områden från skogsproduktion för skydd av biologisk mångfald. Vi ser positivt på det förslag om en bristanalys inom ramen för miljömålsarbetet för att ta fram tydligare rekommendationer om hur stora arealer som behöver undantas från virkesproduktion.

Utredningen lämnar inga förslag om skydd av produktiv skogsmark som en åtgärd för ökad kolsänka, utan hänvisar till Skogsutredningen 2019 (M 2019:02) som enligt direktiven ska föreslå de åtgärder som behövs för att kunna uppfylla internationella åtaganden om biologisk mångfald och klimat. Det är viktigt att dessa förslag för att uppnå miljömål och internationella åtaganden om biologisk mångfald tas fram och tydligt redovisas för att vi ska kunna se balansen mellan produktionsmål och miljömål.

Målet om andel skyddad skogsareal är ännu inte uppnått och stat och kommuner måste fortsätta arbetet med att formellt skydda skog och mark genom att bland annat lösa in mark, bilda naturreservat och teckna naturvårdsavtal. Samtidigt måste hänsynen i produktionsskog bli högre med bland annat större andel skydds zoner, frivilliga avsättningar, kvarlämnade substrat (lågor, högstubbar, sparade lövträd med mera) vid avverkningar och en större variation av trädslag i skogen. Detta för att dels bättre stå emot klimatförändring och skadliga effekter till följd av denna, såsom insektsangrepp, stormskador, brand, översvämning, dels för att bidra till skyddet av biologisk mångfald.

Avverkningsåldern för skog är beroende av fler faktorer

Utredningen ser positivt på en förlängd omloppstid för skog genom att lägsta slutavverkningsålder i olika delar av landet höjs eller genom att markägare kompenseras. Detta skulle givetvis öka kolupptaget i skogen, men ökad avverkningsålder kan medföra svårigheter att använda virket, bland annat då industrin inte vill ha övergrovt virke.

Förenklad bild av betesskador från vilt – ökad andel tall och löv viktig åtgärd

Länsstyrelsen anser att utredningens koppling mellan vilttäthet och betesskador är starkt förenklad. Länsstyrelsens bedömning är att fodertillgången i landskapet, landskapets sammansättning och skogens diversitet i trädslagsblandning och dess olika åldrar spelar en större roll för skogsskadeläget än klövviltets täthet (Fakta skog 7/2007, SLU samt ”Barkskalning av kronvilt” NR 09/214 V-205-09). Länsstyrelsen anser att resonemanget istället bör utgå från 2 § Naturvårdsverkets föreskrifter om allmänna råd om jakt efter älg och kronhjort (NFS 2011:7) om balans mellan foder och klövvilt. Länsstyrelsen anser att flera parallella åtgärder krävs för att minska betesskadorna. Reglering av älgstammens och annat hjortvilts täthet är därmed ett verktyg av flera för att minska skador. Inom skogsbruket finns många viktiga åtgärder som kan och bör vidtas för att minska skogsskador orsakade av hjortvilt. Länsstyrelsen bedömer att en av de viktigare åtgärderna är att höja andelen tall och löv i landskapet, i sådan omfattning att framförallt tall, rönn, asp, sälg och ek blir trädbildande. Att dessa trädslag inte blir trädbildande i stora områden, är ett tydligt tecken på att det finns för lite foder i landskapet. Sådana åtgärder är också viktiga för biologisk mångfald, klimatanpassning och för att minska risken för stora skogsbränder.

Fokus på klimatåtgärder med synergier i GJP och klimatinvesteringar nationellt
Fokus för finansieringen inom EU:s gemensamma jordbrukspolitik bör ligga där klimateffekt uppstår i synergi med andra åtgärder. Även rådgivning och kompetensutveckling inom energi och klimat är viktiga delar som kan ingå i EU:s kommande gemensamma jordbrukspolitik, GJP. Däremot bör rena klimatinvesteringar i första hand finansieras nationellt. Investeringsstöd inom GJP är administrativt tunga i jämförelse med nationella satsningar. Budgeten för nya GJP förväntas också minska framförallt inom den del som gäller projekt- och företagsstöd. Dessutom riskerar jordbruksföretag att hamna efter och missa möjligheten att lära från företag i andra branscher om endast specifika branschsatningar är tillgängliga.

Jordbruksmarken kan behövas till annat

De siffror som nämns i utredningen för arealen mark som tagits ur produktion kan inte automatiskt betraktas som arealer som finns tillgänglig nu. Däremot finns det skäl att säkerställa att ett aktivt val om nästa markanvändning görs då mark tas ur produktion. Detta behöver inte betyda att det ska planteras skog, markägaren har fler andra val än att låta marken vara obrukad, om inte just det är själva syftet.

I utredningen nämns knappt något om framtida behov av jordbruksmark för livsmedelsproduktion. Istället drar man slutsatsen att trenden om nedläggning av jordbruksmark kommer att fortsätta bland annat på grund av effektivare produktion. När det gäller jordbruksmark behöver behoven av åtgärder tydligt kopplas till framtida behov av livsmedel, självförsörjningsgrad och den diskussion som pågår inom området.

Lokala och regionala nyttor behöver säkras

Systemen för ersättning bör säkerställa att pengarna kommer lokalsamhällen till godo och det gäller även de större systemen med aktiv kolin fångning baserat på biomassa. Det behöver göras regionala analyser kring potentialerna för de olika åtgärderna

Beslutet har fattats av länsöverdirektören Lisbeth Schultze efter föredragning av enhetschefen Monique Wannding och klimatstrategen Svante Sjöstedt. I den slutliga handläggningen deltog även avdelningschefen Ulrika Samuelsson, liksom naturvårdshandläggaren Marja Fors och planhandläggaren Elisabet Ebeling.

Lisbeth Schultze

Svante Sjöstedt

Denna handling har godkänts digitalt och saknar därför namnunderskrift.

Så här hanterar länsstyrelsen personuppgifter

Information om hur vi hanterar dessa hittar du på www.lansstyrelsen.se/dataskydd.